

Opinió

Divendres vaig tenir el plaer de participar com a moderador en un debat sobre els 40 anys de Mifas amb **Joaquim Nadal**, **Carles Campuzano** i **Anna Simó**. Unes conferències d'**Antoni Puigverd** i **Albert Llovera** havien precedit el debat. Mifas és una entitat pionera a Catalunya, i diria que a Espanya, en la inclusió social de les persones discapacitades. La conec gairebé des dels seus inicis, per la meua amistat amb dos dels seus impulsors, **Farri Danés**, que en fou president, i **Joan Soliguer**. I des de fa anys mantinc una cordial relació, d'afecte recíproc, amb **Pere Tubert** i **Quim Bonaventura**. Gent noble.

Fa unes setmanes, l'actual president, **Albert Carbonell**, comentava al nostre diari que «si ara agaféssim algú de 1979, quan ens vam constituir, i el transportéssim al

ELS 40 ANYS DE MIFAS

Jordi Xargayó

segle XXI, segurament ens diria 'i de què us queixeu, vosaltres?'. Cert. En aquell 1979, tot estava per fer. També el país, acabàvem d'estrenar la democràcia i la Constitució era recent. Mifas va substituir el caràcter purament benèfic d'entitats que existien durant el franquisme per la integració social i laboral, que és la millor de totes, de les persones que tenien una dis-

capacitat física. I ho va fer a partir de crear empreses pròpies per facilitar llocs de treball. Ara, Mifas pot celebrar amb satisfacció els seus primers 40 anys de vida, fruit del treball, la col·laboració i l'esforç de moltes persones. Joaquim Nadal va explicar en el debat que Pere Tubert, l'home que ha presidit Mifas amb tenacitat i eficàcia durant més de 30 anys, sempre li deia «no ens dones diners, però ens ajudes». L'ajuda, i això no ho va dir Nadal, però ho dic jo, que li va negar **Carles Puigdemont** quan, amb l'excusa d'un concurs públic, va retirar a Mifas la concessió de les zones blaves de Girona per atorgar-la a una empresa de Madrid. El canvi va ser un desastre, i al cap de poc temps el mateix Ajuntament va haver de rectificar i anul·lar la concessió. Mifas va passar per un període crític. Tubert i el gerent, **Alfons Moreno**,

van suar tinta, però se'n van sortir gràcies a la seva la perseverança. Mai ningú no ha demanat disculpes.

Mifas és una entitat apolítica. La seva única vocació és social. A diferència de la majoria d'organitzacions d'allò que anomenen la societat civil, no és submissa amb el poder polític. Amb cap. Han sigut un corcò, en el bon sentit de l'expressió, per a totes les administracions públiques. Potser per això, la jornada de divendres va comptar amb l'absència de l'alcalde de Girona, **Marta Madrenas** (sí que hi era l'alcalde de Salt, **Jordi Viñas**). Deu ser més important «negociar» amb els que ocupen, impunement, l'ajuntament o sortir a defensar els que causen destrosses i disturbis a la ciutat. Recorden quan deien que la República catalana seria social? Fa temps que ja no en parlen.

Cartes

Les cartes que els lectors enviïn a aquesta secció han de ser originals i exclusives i han d'arribar mecanografiades (amb una extensió màxima de 20 línies o 2.000 caràcters), signades, amb el número de DNI, adreça i telèfon de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònim ni amb inicials.

LES CARTES ES PODEN ENVIAR PER CORREU ELECTRÒNIC, A L'ADREÇA opinio.diaridegirona@epi.es.

Bones pràctiques

FRANCESCA BARTI I COMALAT CADAQUÉS

■ És típic de molts tenir el mal costum de criticar i de fer judicis gratuïts; en canvi, és típic de pocs de saber escoltar sense judici i posar-se a la pell de l'altre/a. Uns tenen la neurosi per sobre la línia de la normalitat i els altres, per sota.

Tanmateix és cert que algunes persones diuen naps d'altri i amb freqüència resulten ser exageracions d'una veritat insignificant, sovint engalanada pels problemes de la mateixa que emet judicis.

Existeix un col·lectiu de persones que actuen com robots programats per criticar i fer judicis, no saben fer res més.

Per tant, estareu d'acord que un tant per cent elevat de la població és més inconscient que conscient de la seva xerrameca.

Una vegada un amic em va dir: he començat a aprendre la bona pràctica de no fer judicis ja

que fa poc temps havia criticat una amiga pel que li va passar i anys més tard em va passar a mi.

Són valentes, i punt

XAVIER SERRA BESALÚ GIRONA

■ Em va cridar l'atenció un cartell, escrit en un cartró, que una senyora baixeta duia el dissabte 26 d'octubre, a la gegantina i pacífica concentració en favor de la llibertat al carrer Marina.

No aconsegueixo deixar-hi de pensar, especialment quan algunes amistats meves -de bona fe- se'm queixen de com són de violents els nostres joves.

No és veritat: la violència és, cada cop més, d'Estat: ens estan podrint la bona policia catalana i en volen tòrcer la narrativa.

Hi ha de tot, arreu, cert, però aquell rètol -escrit de premsa i amb minsos mitjans- deia la veritat: «Les nostres filles no són violentes, les nostres filles són valentes». I punt!

El feixisme necessita enemics, i ara els funciona la catalanofòbia. Però la narració criminalitzadora mentidera fa créixer el nas, i ja ens n'adonem, oi?

Carta al senyor Josep M. Bosch; Visca la Guàrdia Civil (3)

MATEU FRIGOLER TEIXIDOR CANET D'ADRI

■ Benvolgut senyor Bosch: Què més voldria jo que poder alabar també la nostra policia autonòmica. Per desgràcia no puc fer-ho per moltes raons. La comarca del Gironès pateix des de fa molt temps una allau de robatoris. Si passa per la carretera de Bescanó, veurà una gran pintada en una paret que diu «prou robatoris». Al meu poble actual, Canet d'Adri, podem llegir-hi també cartells iguals o pitjors. El més

indignant és que la policia sap qui són els lladres, on viuen, de quin color porten la samarreta, i no fan res. Per què no fan escorcolls a les seves vivendes per intentar recuperar quelcom del robat? Per què no volen ni saber qui els compra tot el que roben? Per què no puc recuperar la meua moto nova, si tothom sabia que la tenien ells a casa seva? Per què es pensa vostè que els de Vox pujen com l'escuma?

Segons vostè, en temps de la Guàrdia Civil rebien justos per pecadors. Vull dir-li que tinc 77 anys i en vaig viure 65 a Bescanó. Durant 35 anys vàrem tenir la sort de tenir per veïns la G.C. Des d'aquí faig un petit homenatge a aquella gent, al sargent Fèlix i tot aquell jovent d'andalusos i extremerys, simpàtics, agradables i bones persones. Nanos amb ganes de sorprendre't cada dia, dient alguna frase en català.

Nosaltres, com a constructors, patíem sovint robatoris a les obres. Cap problema, en 24

hores tot tornava al seu lloc. Com molt bé em va dir un caporal dels Mossos, «eren altres temps». Sí senyor, eren temps en què el més petit robatori quedava resolt. Potser sí, hi havia alguna garrotada, també n'hi ha ara en qualsevol manifestació. Els que érem els nens de la postguerra en vàrem rebre moltes de bufetades, de pares i de mestres, però s'ha de reconèixer que quan convé són una bona medicina.

Ara els delinqüents són intocables, ells sí que poden esperar un avi a la sortida d'una caixa i pegar-lo per robar-li la pensió. Li parlo com a familiar d'una persona gran a qui per robar-li la varen tirar per terra. Les greus ferides que va patir, més tard, varen ser la causa de la seva mort.

Si s'han de canviar lleis, que ho facin aviat. Sí, senyor Bosch, és veritat, abans els malfactors tenien molta por de la G.C. Ara la tenim nosaltres d'aquesta gent.

Quan érem petits, l'estació del fred començava a mitjans de setembre. M'explico: juliol i agost deixaven el país al bany maria. La vegetació revinclada i les cares estovades indicaven que veníem de passar molta calor. I quan dic país dic l'Empordanet, però m'imagino que a tot arreu devia passar el mateix. A mitjans o finals de setembre sentíem una esgarrifança, un vespre qualsevol, l'avís que l'època de la calor tenia ranera i que l'època del fred picava a la porta. Patíem la primera llevantada, a la manera d'un punt i a part contundent. Passàvem de fer la darrera capbussada, un dia, a treure la roba d'hivern, l'endemà. I a les llars s'hi feia el foc inaugural, omplint els pobles d'olor de llenya encesa.

Sembla que parli d'un temps i d'un país remots, però això passava fa només vint, trenta anys. Avui, el que els cursis en

LA MOSCA DE L'ANY

Adrià Pujol Cruells

diuen l'època de banys sol començar a finals d'abril i trobes gent en remull, a les platges, fins ben bé principis de novembre. El canvi climàtic ha destarotat la climatologia que vam aprendre. El cos i el cap, hereus i memòria d'un temps equilibrat, ordenat en quatre estacions o, per a

nosaltres, en dues èpoques, d'uns anys ençà van de corcoll amb la nova situació.

L'època del fred: la tardor remullava el país i tancava la gent a les cases, i l'hivern vivificava l'aborigen i congelava el món. No hi ha res més plaent que prendre el sol de migdia durant les minves de gener. Després la primavera tornava boja tota cosa viva i l'estiu, per oposició, en rematava la maduresa i l'enterrava al compàs de les cigales, de dia, i dels grills, de nit. Ara com ara, si bé encara es produeix aquesta graduació -aquesta mena de rel·lotge que sincronitza els cossos i els cervells amb la Terra-, la realitat és que el temps es presenta com un escorniflaire impertinent.

No obstant, l'evidència que anem pel pedregar, però, hi ha aspectes que encara no han canviat. Vull dir aspectes relacionats amb el moviment pendular del clima. Un dels quals, que jo faig servir per

no perdre l'esperança, és la presència de l'última mosca. Arribat el fred, les mosques es refugiaven a les cases. Aquelles mosques negres, una mica maldestres, que topaven als vidres i que semblava que, de tan grasses, els costava de volar. Feien part d'una tropa que s'anava morint. Qui no n'ha escombrades de terra, cadàvers de panxa enlaire arran de les finestres. I al capdavant només en quedava una. Exhausta, la més grossa, solia brunzir al marc del finestral del menjador, sense poder aixecar el vol.

A casa cada any li posàvem nom. La Ramona, la Paquita. Passada avall l'última mosca, de mort natural, volia dir que el fred havia arribat de debò. I nosaltres en guardàvem el record. L'any X, la Conxita havia durat molt, i en canvi l'any Z la Reparada havia flaquejat de seguida. Puntejàvem la memòria amb aquesta petita continuïtat obstinada.